

Ödül

– REİS-1 · 26 Ocak 2013

ÖDÜL

İşten gelir gelmez kıyafetlerini çıkardıktan sonra her zamanki gibi gözlüğünü, saatini televizyonun üstüne koydu. Koltuğa kurulup gazete sayfaları arasında kayboldu. Eşinin mutfakta yemek hazırlarken kullandığı araçların çıkardığı sesler bile onu gazete okuyuş tarzından uzaklaştırmada yetersiz kalıyordu. Eşi, bir fırsatını bulup bir ara yanına geldi. Oğuz'un bu alelâde davranışları karşısında:

- Ne bu? Gelir gelmez hemen gazetenle boğuşuyor-sun? Karının halini bir sorsana! İlgilensene şu çocuğunla! Gazeteni sonra da okuyabilirsin!

Eşinin yıllardır kıvamını hiç bozmadan ve hatta sarf ettiği sözcüklerden birinin yerini bile değiştirme zahmetine katlanmadan bu haklı çıkışı karşısında:

- Vallahi daha gazeteyi yeni aldım elime. Çok yorgunum bugün çok...

"E be adam! E be adam! El âlemin..." diye başlayan ve baştan sona sitem kokan sözleri karşısında gazetesini is-teksizce topladı, dizlerinin üstüne koydu. Aslında böyle davrandığı için kendisini bir suçlu gibi hissediyordu. Fakat yorgunluğunu en iyi atabileceği ve kafasını en iyi şekilde dinleyebileceği yerin yuvası olduğu bilinciyle kendisini haklı da görüyordu. Çünkü Oğuz, başkalarının eşleri gibi kahvehane köşelerinde pinekleme kültüründen (!), eve çok geç saatlerde dönme marifetinden (!) mahrum biriydi. Eşinin onun bu güzel hasletini göz önünde bulundurmuyarak kendisine haksızlık yaptığı kanaatindeydi. Oğuz, çocuğuna gerçekten ilgisiz biri miydi? Yoksa Sırma'nın bu özelliği, modernite insanının her şeyde olduğu gibi sevgi ve ilgi konusunda da kendisini aç hissetmesinden ve bunları daha fazla istemesinden mi kaynaklanıyordu?

Sırma'nın yüzündeki hüznün ve sitem şiiirini en güzel şekilde okudu. Sırtına okşar gibi dokundu. Eşini muhabbet ve merhametle kucakladı.

- Haklısın! Hem de yerden göğe kadar haklısın, dedi ona.

Eşinin gözünden düşen incilerinden birkaçı, Oğuz'un yüzüne damgasını vurmuştu. Bu sessiz kucaklaşma, birkaç dakika sürdü. Annesiyle babasının bu beraberliğini fark eden Seha, o an hiçbir şeyi görmedi. Onların bu halini kıskandığı için bir solukta yanlarına geldi. Başlangıçta onu nazlanarak uzaklaştırmaya çalıştılar. Sonra onu da bu sahnenin halkasına dâhil ettiler.

Sırma:

- Babanı sana bırakıyorum. Ben sofrayı hazırlayayım bari!" diyerek oğluna sitemkâr bir söz fırlattı, mutfağın yolunu tuttu.

Oğuz, koltuğa tekrar kuruldu. Yarım bıraktığı gazeteyi okuyup okumama arasında bocaladı. Nefsine sonunda mağlup oldu ve gazetesini tekrar okumaya başladı. Oğlunun izlediği çizgi film, onu şimdi rahatsız etmişti. Çünkü eşinin sitemli sözleri, kulağında hâlâ çınlıyordu. Çizgi filmle yetinmeyen Seha, çekyatın üstlerinde geziniyor; bazen "Heyt!.." diyerek çekyattan halının üstüne atlıyordu. Bütün bunlar gazeteyi elinden tekrar bırakması için yeterli sebeplerdi belki ama...

Oğlunun atlamalarından birinde alını ile burnunun kesiştiği yerdeki ve çenesinin sol altındaki izler, her zamankiden daha fazla dikkatini çekti. Çocuğu, yanına rica minnet gelince onun alınındaki izlere el yordamıyla dokundu.

- Bunların nasıl olduğunu hatırlıyor musun, dedi.

Oğlu, bu soruyu hiç duymamış; bunlarla da hiç ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Bildik hareketleri tekrarlamak için yine çekyata yöneldi. Babasının kızgınlık ifade eden ve sözden daha etkili olan bakışları karşısında oğlu, cevap vermek zorunda kaldı:

- Hırkam, merdiven korkuluğuna takıldı. Düştüm. Ondan sonra...

- Peki alınındaki izlerin nasıl olduğunu hatırlıyor musun?

Oğlu, buna da aynı cevabı verince:

- Yok oğlum! Yanağındaki tamam, öyle oldu. Fakat alınındaki... Evimizde küçük süs eşyalarından bir ibrik vardı. Sen, onun üstüne düştün. Her yerin kan revan içindeydi. Alınıdakine o yüzden dikiş atıldı, dedi babası.

Bu esnada Sırma'nın sesi duyuldu mutfaktan:

- Yemek hazır!..

- Hadi oğlum! Yemeğimizi yiyelim.

"Tamam babacığım!" diyen Seha, atlamasını yine sürdürdü. Son atlayışında oyuncaklarından biri, üstüne düştüğü için kırıldı.

- E be oğlum! E be oğlum! Ben sana ne diyeyim şimdi, diye çıkıştı babası.

Çoğu zaman derdini ağlayarak ifade eden, bazen bu ifadelerinde veya ağlamalarında kasılan, birkaç söylemede ancak harekete geçen, kıyafetlerini ve oyuncaklarını toplamada ihmalkâr davranan bu çocuk şimdi hiç de öyle davranmamıştı.

"Tamir ederiz baba!" diyerek babasının birkaç alet edevatını -ki çoğu zaman bunlardan bazılarını tamir etme hevesinden sonra bir yerlerde mutlaka unutturdu- bir çırpıda getirdi. Artık kırılan şey, nasıl tamir olacaksa...

- Bırak oğlum! Şimdi hiç sırası değil. Yemek yiyeceğiz. Bak, annen de kızacak bize şimdi. Ben tamir olmayınca ya da oyuncak almadığımızda ağlarsan sana o zaman sorarım işte!

Bu tehdidi duyan oğlu, arkasına hiç bakmadan biraz suçluluk psikolojisi, biraz da suçlu edasıyla mutfağa çoktan kaçmıştı bile.

Oğuz, yemekleri sıcak yiyemezdi. "Galiba bunun altını açık unutmuşsun!" diyerek eşine takılır, ağzının yanmasını abartmak için rolden role girerdi. Sanki masanın altında tüp yanıyormuş gibi oraya bakardı. Fakat çorbanın en kaynar ateşte ısınmışını sarımsak yiyerek hüpürdete hüpürdete içerdi. Sırma, bu yemekte kendisini frenlemiş; eşi de onu çileden çıkaracak şekilde davranmamıştı. Sırma:

- Sen bu çocuğu hani sinemaya götürecektin? Sinemada çocuk filmi oynuyormuş. Karnesi hep "pekiyi" geliyor. Ödülü çoktan hak etti benim oğlum. Yemekten sonra al da götür sinemaya.

Bu sözler, Seha'ya aslında bir ilaç gibi gelmişti. Her şeyden önce oyuncak meselesinin üzerini şimdilik örtmüştü. Hem de babasının ne zamandır hep üstüne yattığı ödülü, nihayet annesi sayesinde almıştı.

Sırma, eşine çocuğuyla ilgilenme fırsatlarından birini sunmuştu böylece.

Bu evde dramatik bir sahne yaşanmamış olsaydı Oğuz, "Bakarız! Hallederiz!" gibi laflarla durumu çoktan

geçtiştirirdi. Ama bu sefer...

- Tamam tamam! Yemekten sonra... Yemeğini bitirirsen...
- Oley! Oley! Aslan babacığım! Sen çok yaşa babacığım!

* * *

Çocuğu için uygun filmin “Arkadaşım Tavşan” olduğunu öğrendi. Çocuğunu kapıdaki görevliye salondaki yerine yerleştirmesi için teslim etti. Kendisi de elindeki projesini tamamlamak için sinemanın cafesine girdi.

Filmin molasına kadar işinin yarısını tamamladı. Molada oğluna filmi nasıl bulduğunu, eğlenip eğlenmediğini, bu ödölden memnuniyetini sordu. Çocuk, babasının aldığı mısır ve kolayla ödölünün daha da renklendiğini çok iyi biliyordu. Sorulara çok kısa, kesik ya da geçiştirme cevaplar veriyordu. Fakat böyle bir ödölün tekrarlanması için teşekkürlerini hiç ihmal etmeden sürdürdü. Gong zili çalınca Seha, içeriye fırladı.

Oğuz, kalan işini tamamlamış; oğlunun çıkacağı zamanı filmin birinci bölümüne göre hesaplamıştı. Burada yaşadıkları da bir şeyler öğretilmişti ona. İnsan, işi arasında da sevdiklerinin gönlünü kazanabilir; küçük şeylerle dahi onları sevindirebilirdi.

Beklerken sıkılmaya başladı. Biraz soluklanmak, hava almak ve hem de hal hatır sormak için sinemanın yakınlarında bulunan kırtasiyeci arkadaşı Kubilay’a uğradı. Ayaküstü kısa konuşmalarını bir çayla perçinlediler. Kısa süreli ziyaretiyle “Kel Abi” diye hitap ettiği arkadaşının gönlünü kazanmıştı. Geriye döndüğünde sinemanın tenhalaştığını, başka bir film için gelenlerin olduğunu gördü.

- Ben sana demedim mi çocuğu tek başına bırakma, diye çıkıştı görevli.

Adamın bu haklı çıkışının altında bir bilet parası daha fazla kazanma arzusunun yattığını düşündü. Oğuz, paniklememişti; ama bir şey biliyordur diye meraklı ve yumuşak bir ses tonuyla:

- Herkes dağıldı mı!..

Görevli, aynı çıkışı bir kere daha yapmaz mı? Çocuğunu bulma umuduyla cafeye daldı. Çünkü eşinin kırk yılın başı istediği bir şeyi, eline yüzüne bulaştırmamalıydı. Eşinden işiteceği feryatlı ve sitemli sözler bir yana, Sırma kendisini ikna ettiği için yine kendisini suçlardı. Bunun faturasını da bir şekilde yine Oğuz’a yansıttırdı.

Bunların hiçbirini düşünmek istemedi. İçerisi çok kalabalıktı. Mat ışıklar sigara dumanlarını daha bir ustaca ayan beyan ortaya koyuyordu. Gürötlölü seslere hiç aldırmadan sağına soluna bakındı.

Cafedekiler onun birini aradığını anlamışlardı. Ona tuhaf tuhaf bakanlar vardı.

Sol orta masalardan birinden genç bir kız, ayağa hürmetle kalktı ve ona doğru yöneldi. Oğuz, bu genç kızın yanındakinin Seha olduğunu fark eder gibi oldu. Oydu. Oydu işte! Genç kız, onu hemen tanıdı. Yanında erkek arkadaşı da vardı genç kızın. Bu genç kızın kim olduğu konusunda zihnini kısa süreli yokladı. Geçmişin tozlanmaya yüz tutan sayfalarını karıştırdı. Çok düşünmeye mahal bırakmadan hatırladı onu. Kız meslek lisesinden çalıştığı yere staja gelen ve bazen yanında bulunan Seha’yla ilgilenen Yasemin’den başkası değildi o.

Stajın üstünden kısa bir süre geçmişti; ama bu kadarcık sürede, zaman, nasıl da değiştirmişti kızcağızı.

“Yanıdaki de her halde nişanlıdır.” dedi. “Hocam!” deyip saygı ifadesiyle hemen ayağa fırlayan Yasemin için. Oğuz ona alelacele teşekkür etti, bir çırpıda onun hatırını sordu.

Çocuğuna kavuşma sevincini Oğuz, yarıda kesmek istiyordu. Çünkü bir gaflette bulunup “Çocuğunu sinemada bırakan baba” damgasını yemekten çekiniyor, kendisine bu nazarla bakanların şaşkınlığı altında kendisini ezilmiş hissediyordu. Oğuz’un bu duyguları, Seha’nın ağlaması arttıkça daha da fark ediliyordu. Kendisini bu yüzden bir an önce dışarıya atma ihtiyacı hissediyordu. Giderayak Yasemin’e teşekkür ve minnetini ifade edip kapıya yöneldi. Görevli, aynı şeyleri yine tekrarlamaz mı?

Bu adama sinir olmamak elde değildi. Anadolu kasabalarında bu tür şeylerin müşterileri az olduğu için adamı fazla yadırgamak istemedi. Sinemanın loş merdiveninde Seha’nın hıçkırıklara karışan ağlaması yankılanıyor; sinirleri gerilen ve kendisini hâlâ baskı altında hisseden Oğuz, susması için onu ikide bir sıkıştırıyordu.

Bu çocuk, küçüklüğünden beri sulu gözün biriydi. Küçücük şeyde bile dudaklarını büker, bir isteği karşılanmayınca boynunu eğdi. Ağlaması sürekli iç çekerek olurdu. Kendisine “Nasıl?” diye soranlara her nedense ve ailede şiddet olmamasına rağmen “Ben evlenmem.” diye karşılık verirdi. Oğuz’un bazı evli arkadaşları, bu cevaptan çok hoşlandıkları için karşılaştıklarında tekrar tekrar sorarlardı bu soruyu ona.

Hatası nedeniyle babası, kendisini suçlu hissetse de çocuğunun bu şekilde davranmasından dolayı millete karşı rezil rüsva olduğunu düşünüyordu. Demek ki kaş yapayım derken göz çıkarmanın en güzel örneği bu olsa gerekti!

Oğluyla elli metre kadar bu şekilde yürüdüler. Sinemadakiler durumu biliyorlardı ama sokak ortasındaki bu insanlara çocuğunun bu halini nasıl izah ederdi?

- Oğlum! Niye hâlâ böyle kasılarak, iç çekerek hatta dövmüşler gibi ağlıyorsun, diye sordu çocuğuna.

Bir ara kendisini tutan ve biraz olsun rahatlayan Seha:

- Ne yapayım? Tutamıyorum işte kendimi.

- Niye tutamıyorsun ki?

- Kardeşim geldi. Artık beni hiç sevmeyeceksiniz. Babam beni sinemada bırakıp gitti zannettim, dedi.

Babası donup kaldı. Şimdi gerçekten şaşkındı. Şimdi suçlamaların, zanların en büyüğüyle karşı karşıyaydı. Durumun böyle olmadığını, her ikisini de seveceklerini ona defalarca eşyle anlatmışlardı hâlbuki. Onu yeni bir kardeş konusunda daha önce hazırlamışlardı da. Hatta kardeşine yaramazlıkları dâhil her şeyi öğreteceğini söyleyen de çocuğunun ta kendisiydi.

Onun küçücük yüreğinin bir yerinde üstü örtülmüş kıskançlık ve güvensizlik tohumları vardı demek ki. Çünkü bir gün annesine babasından habersiz “Annemle kardeşim evde ne yapıyorlar acaba? Acaba beni, kardeşimi daha çok sevdikleri için mi okula gönderiyorlar?” diye itiraflarını dile getirmişti birkaç kez. Arabaya doğru ilerlerken Oğuz, onu da sevdiklerini ona sevdiği şeylerden alarak bir kere daha anlatmaya çalıştı. Eve vardığında kimse kimseyi hiç suçlamadan bugün yaşananları bir güzel değerlendirip bu soruna yeni ve kesin bir çözüm yolu bulmalıydılar.

Annesi mi? Annesi bu filmi beğenip beğenmediğinin yanı sıra ondan bir güzel özetlemesini ve bundan çıkarılan dersi de isteyecekti. Oğuz, “Sırma, sorunları konuşarak çözmede gerçekten çok yeteneklidir.” diye geçirdi içinden.

